

Sygn. akt **X K 752/18**

PR Ds. (...).2018

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu na posiedzeniu 17 września 2018 roku sprawy

1) **C. G. (G.)**, syna J. i L. z domu W., urodzonego (...) w miejscowości B.

oskarżonego o to, że:

W dniu 06 maja 2018 roku w miejscowości M. w kanale rzeczonym C. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał połowu ryb za pomocą narzędzia połowowego w postaci sznura węgorzowego, nie będąc uprawnionym do rybactwa ani osobą poławiającą na jego rzecz, tj. o czyn z art. 27c ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 18 kwietnia 1985r. o rybactwie śródlądowym

oraz

2) **J. C. (C.)**, syna S. i G. z domu J., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 06 maja 2018 roku w miejscowości M. w kanale rzeczonym C. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał połowu ryb za pomocą narzędzia połowowego w postaci sznura węgorzowego, nie będąc uprawnionym do rybactwa ani osobą poławiającą na jego rzecz, tj. o czyn z art. 27c ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 18 kwietnia 1985r. o rybactwie śródlądowym.

***

I. ustalając, iż oskarżony **C. G. (G.)** dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. występku kwalifikowanego z art. 27c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985r. o rybactwie śródlądowym i przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na mocy art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne prowadzone wobec **C. G. (G.)** warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **C. G. (G.)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500, 00 złotych (pięćset złotych),

III. ustalając, iż oskarżony **J. C. (C.)** dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. występku kwalifikowanego z art. 27c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985r. o rybactwie śródlądowym i przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości,

na mocy art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne prowadzone wobec **J. C. (C.)** warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **J. C. (C.)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500, 00 złotych (pięćset złotych),

V. na podstawie art. 45a § 1 k.k. w zw. z art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci urządzenia połowowego – sznura węgorzowego (1 sztuka), ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/329//18/P pod numerem 1, a przechowywanego w Magazynie (...) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku pod numerem porządkowym (...),

VI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) zasądza na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku:

- od oskarżonego **C. G. (G.)** koszty sądowe w wysokości 160, 00 złotych (sto sześćdziesiąt złotych), w tym kwotę po 100, 00 zł (sto złotych 00/100) tytułem opłaty,

- od oskarżonego **J. C. (C.)** koszty sądowe w wysokości 160, 00 złotych (sto sześćdziesiąt złotych), w tym kwotę po 100, 00 zł (sto złotych 00/100) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 752/18**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 maja 2018 roku C. G. i J. C. udali się do miejscowości M., aby łowić ryby nad kanałem C.. Teren, na który przyjechali, jest położony w obwodzie rybackim rzeki M. nr 3 będącym we władaniu Spółdzielni (...) w T.. W celu dokonania połowu C. G. i J. C. rozciągnęli na wodzie w poprzek kanału tzw. sznur węgorzowy o długości 50 metrów z 30 metalowymi haczykami z założoną przynętą umocowanymi w odstępach co metr. Sznur użyty przez C. G. i J. C. był własnością J. C.. W czasie przygotowywania się do połowu C. G. i J. C. zostali zauważeni przez A. K. - pracownika Państwowej Straży Rybackiej, który przebywał w tym miejscu w celach prywatnych. Następnie przystąpili oni do połowu ryb za pomocą sznura węgorzowego. A. K. zawiadomił wówczas funkcjonariuszy Policji.

C. G. i J. C. nie posiadali od spółdzielni ani od Polskiego Związku Wędkarskiego upoważnienia do połowu ryb w tym obwodzie ani do używania w tym celu sznura węgorzowego.

Po przybyciu na miejsce patrol Policji zatrzymał C. G. i J. C., gdy byli ubrani w kalosze i łowili ryby na sznur węgorzowy. C. G. i J. C. nie złowili żadnych ryb.

dowód: zeznania świadków: A. K., k. 9-10, T. B., k. 12, P. P., k. 14; protokoły zatrzymania osób i rzeczy, k. 2-8; protokół oględzin rzeczy, k. 36-37; wyjaśnienia oskarżonego C. G., k. 17-18; wyjaśnienia oskarżonego J. C. k. 23-24; notatka urzędowa k.1

Oskarżony C. G. ma 72 lata. Jest wdowcem i żyje w konkubinacie z siostrą oskarżonego J. C.. Ma on jednego dorosłego syna. Oskarżony ma średnie wykształcenie, a z zawodu jest cieślą. C. G. nie pracuje i przebywa na emeryturze. Otrzymuje świadczenie emerytalne w wysokości 1.540 zł netto i poza oszczędnościami w kwocie 10.400 zł zgromadzonymi na rachunku bankowym nie posiada żadnego majątku. C. G. cieszy się dobrym stanem zdrowia. Nie był wcześniej karany.

dowód: dane osobowopoznawcze, k. 39, karty karne 34-35

Oskarżony J. C. ma 64 lata. Jest po rozwodzie i ma dwoje dorosłych dzieci. J. C. ma wykształcenie zawodowe, a z zawodu jest mechanikiem silników spalinowych. Oskarżony obecnie nie pracuje i przebywa na emeryturze. Utrzymuje się on ze świadczenia emerytalnego w kwocie 1.400 zł netto. Nie posiada żadnego majątku. J. C. przeszedł dwa zawały w 2015 r. i 2017 r. oraz przez miesiąc leczył się odwykowo z uzależnienia od alkoholu. Obecnie nie nadużywa alkoholu. Nie był wcześniej karany.

dowód: dane osobowopoznawcze, k. 40, karty karne 34-35

Oskarżeni C. G. i J. C. w całości przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu. Wyjaśnili, że to był pierwszy raz kiedy chcieli w ten sposób złowić ryby. Oskarżony C. G. wyjaśnił, że nie wiedział, iż łowienie ryb przy użyciu sznura węgorzowego jest zabronione. Oskarżony J. C. wyjaśnił natomiast, że wiedział, iż poławianie ryb w taki sposób stanowi przestępstwo.

vide: wyjaśnienia oskarżonego C. G., k. 17-18; wyjaśnienia oskarżonego J. C., k. k. 23-24

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków A. K., T. B. i P. P. oraz dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku posiedzenia, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im występów, jak i ich wina nie budzą wątpliwości.

Sąd, czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie, oparł się na zeznaniach złożonych przez funkcjonariuszy Policji T. B. i P. P.. W ocenie Sądu świadkowie ci w sposób spójny i rzeczowy opisali okoliczności związane z przeprowadzeniem interwencji w dniu 06 maja 2018 roku, w szczególności zaś fakt, że na miejsce zdarzenia zostali wezwani przez funkcjonariusza Straży Rybackiej. Omawiane zeznania nie zawierają przy tym nieścisłości, a ich treść nie wskazuje na to, ażeby świadkowie starali się nadmiernie obciążać oskarżonych. Świadkowie ci wprost podali przy tym, iż widzieli oni jak oskarżeni dokonywali połowu przy pomocy sznura węgorzowego oraz polecieli oskarżonym wyciągnięcie go z wody. Co więcej, zeznania tych funkcjonariuszy korespondują z zeznaniami świadka A. K. oraz z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym przede wszystkim z wyjaśnieniami oskarżonych, który w toku postępowania przygotowawczego przeciwko swojemu sprawstwu nie zaprzeczyli. Sąd zważył także, iż choć świadkowie T. B. oraz P. P. w sposób dość lakoniczny i ogólny opowiadali o przebiegu prowadzonych czynności, to nie przekreśla to prawdziwości podawanych przez nich informacji.

Sąd miał ponadto na uwadze, że wskazani świadkowie stanowią osoby obce dla oskarżonych, brak było zatem podstaw by przyjmować, aby mieli oni jakikolwiek interes w tym by wbrew prawdzie przedstawiać obciążające ich okoliczności. W związku z powyższym Sąd uznał je za wiarygodne i w części dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o ich treść.

W świetle powyższej oceny zeznań świadków, funkcjonariuszy Policji, niewątpliwie na prawdzie polegały również zeznań świadka A. K., funkcjonariusza Straży Rybackiej. Świadek ten w sposób spójny z depozycjami funkcjonariuszy Policji opisał zachowania oskarżonych, w szczególności zaś fakt, iż dokonywali oni połowu przy pomocy sznura węgorzowego nie mając do tego uprawnień i nie działając na rzecz podmiotu uprawnionego. Sąd nie znalazł przy tym podstaw, ażeby odmówić wiarygodności jego oświadczeniom procesowym.

Sąd dał także wiarę dokumentom ujawnionych w trybie art. 343 § 4 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności protokoły zatrzymania oskarżonych, dane o karalności, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana w przedmiotowej sprawie; zostały one bowiem sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość. Natomiast dokument w postaci protokołu zatrzymania rzeczy w postaci sznura węgorzowego stanowi potwierdzenie zawartych w nich danych i faktu zatrzymania tego urządzenia przy oskarżonych.

Sąd dał wiarę również wyjaśnieniom oskarżonych C. G. i J. C. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a dotyczącym okoliczności, w jakich doszło do popełnienia przez nich przypisanych im występków. Oskarżeni w sposób szczerzy opowiedzieli o przyczynach, dla których rozpoczęli i kontynuowali do czasu przyjazdu funkcjonariuszy Policji połów ryb, a także przyznali, że nie mieli uprawnień tak do używania sznura połowowego (węgorzowego), jak i do samych połowów. Wartość dowodową ich twierdzeń potwierdzają materiały zebrane w aktach, w szczególności protokoły ich zatrzymania oraz protokół zatrzymania rzeczy, a także zeznania świadków A. K., T. B. i P. P., a tym samym brak podstaw, ażeby odmówić im wiary.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów. Sąd zważył, że oskarżeni nie byli uprawnieni do połowu ryb na kanale C. ani nie posiadali odpowiedniego upoważnienia od podmiotu władającego tym obwodem rybackim tj. Spółdzielni (...) w T.. Bezsporne jest również, że w czasie połowu oskarżeni używali tzw. sznura węgorzowego, czyli sznura o długości około 50 metrów z przywiązanyimi 30 haczykami na ryby wraz z przynętą, który został przez nich rozciągnięty na wodzie w poprzek kanału. Zgodnie zaś z § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 12 listopada 2001 r. w sprawie połowu ryb oraz warunków chowu, hodowli i połowu innych organizmów żyjących w wodzie (Dz. U. z 2001 r. Nr 138, poz. 1559 ze zm.) sznur jest rybackim narzędziem połowowym.

Zdaniem Sądu, oskarżonym przypisać można także winę w popełnieniu omawianych czynów. Oskarżeni ze względu na wiek są osobami zdolnymi do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynów byli niepoczytalni lub znajdowali się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżeni mieli świadomość, że nie posiadają uprawnień ani do połowu ani do posługiwania się przy tym sznurem węgorzowym. Mieli również świadomość, jeżeli uwzględnia się jego wiek i doświadczenie życiowe, że posługiwanie się tego rodzaju narzędziem bez uprawnienia jest karalne. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż chcieli oni popełnić przypisane im występkę. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżeni mieli obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynili tego jednak.

Sąd zważył dalej, że zgodnie z art. 27c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1476), dalej jako: „ustawa o rybactwie śródlądowym”, kto nie będąc uprawnionym do rybactwa albo osobą poławiającą na jego rzecz, poławia ryby rybackimi narzędziami lub urządzeniami połowowymi podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Jak wskazano wyżej, za przestępstwo określone w art. 27c ust. 1 pkt 2 ustawy o rybactwie śródlądowym odpowiada ten, kto nie będąc uprawnionym do rybactwa albo osobą poławiającą na jego rzecz poławia ryby rybackimi narzędziami lub urządzeniami połowowymi. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o rybactwie śródlądowym uprawnionym do połowu ryb jest:

- a) władający wodami w sztucznym zbiorniku wodnym przeznaczonym do chowu lub hodowli ryb i usytuowanym na publicznych śródlądowych wodach płynących,
- b) właściciel albo posiadacz gruntów pod wodami stojącymi lub gruntów pod wodami, do których stosuje się odpowiednio art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566 i 2180 oraz z 2018 r. poz. 650 i 710),
- c) właściciel albo posiadacz gruntów pod stawami rybnymi lub innymi urządzeniami w gospodarstwie rolnym przeznaczonymi do chowu lub hodowli ryb.

Art. 4 ust. 2 ustawy o rybactwie śródlądowym stanowi natomiast, że w obwodzie rybackim uprawniony jest podmiot wykonujący uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego albo osoba władająca obwodem rybackim na podstawie umowy zawartej z:

- a) właściwym podmiotem na podstawie art. 6d ust. 2 albo
- b) podmiotem wykonującym uprawnienia Skarbu Państwa w zakresie rybactwa śródlądowego do dnia 30 czerwca 2017 r. albo
- c) podmiotem wykonującym do dnia 31 grudnia 2005 r. uprawnienia Skarbu Państwa w zakresie rybactwa śródlądowego na warunkach określonych przepisami ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 91 i 1162).

W świetle ustawy o rybactwie śródlądowym uprawniany do połowu ryb może upoważnić inną osobą do dokonania połowu na jej rzecz, przy czym taka osoba powinna w czasie połowu posiadać przy sobie dokument stwierdzający takie upoważnienie (art. 5 ustawy o rybactwie śródlądowym.).

Niewątpliwie zatem zachowanie oskarżonych wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 27c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985r. o rybactwie śródlądowym, co zostało i, przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Mając jednak na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynów zarzuconych oskarżonym, jak również ich właściwości, warunków osobistych i dotychczasowego sposobu życia, Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonych dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. § 2 tego przepisu stanowi natomiast, że warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Stwierdzić należy, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione; przestępstwo zarzucone oskarżonym jest bowiem zagrożone m.in. karą pozbawienia wolności do lat 2. Ponadto, oskarżeni nie byli dotychczas karani (k.34-35), w szczególności zaś za przestępstwo umyślne. Ich niewłaściwe zachowanie stanowiło zatem incydentalny przypadek w dotychczas praworządnym życiu. W ocenie Sądu zachodzą także pozostałe warunki umożliwiające zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Zarówno bowiem stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścili się oskarżeni, jak i stopień ich zawinienia, nie są znaczne; nadto, jak zostało to wyżej wskazane, okoliczności ich popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego - w tym wyjaśnień oskarżonych przyznających się do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu, w tym fakt, że owo zdarzenie miało charakter incydentalny. Oskarżeni swoim zachowaniem nie wyrządzili przy tym żadnej szkody (gdyż nie złowili ani jednej ryby). Z tego też względu Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu oraz stopień jego zawinienia nie były znaczne. Ponadto, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia obu oskarżonych uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będą oni przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią przestępstwa. Należy mieć na uwadze, że C. G. i J. C. są obecnie emerytami, osobami starszymi i utrzymują się z niewielkich dochodów, a na dodatek oskarżony J. C. w ciągu ostatnich 3 lat przeszedł 2 zawały. Nie byli oni uprzednio karani sędownie, co, w zestawieniu z powyższymi okolicznościami uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będą oni przestrzegać porządku prawnego i nie popełnią ponownie przestępstwa.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, zwrócić należy uwagę, że oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów i złożyli wyjaśnienia, które są zgodne z ustalonym stanem faktycznym, a także wyraził skruchę.

Sąd zważył dalej, że zgodnie z art. 67 § 1 k.k. warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia. Art. 67 § 3 k.k. stanowi natomiast, że umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę; sąd może nałożyć na sprawcę obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 1-3, 5-6b, 7a lub 7b, a ponadto orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 lub zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt 3, do lat 2. Przepisy art. 72 § 1a i 1b stosuje się odpowiednio.

Z przyczyn podanych powyższej Sąd za celowe uznał warunkowe umorzenie postępowania karnego w stosunku do obu oskarżonych na okres próby wynoszący jeden rok, o czym rozstrzygnięto w punktach I (pierwszym) i III (trzecim) wyroku. Sąd uznał, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonych, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Ponadto, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k., Sąd uwzględniając także niewielką wysokość dochodów oskarżonych w punkcie II (drugim) i IV (czwartym) wyroku orzekł od każdego z nich świadczenie pieniężne w wysokości 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, iż świadczenia te, w wysokościach określonych w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na oskarżonych, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonych za popełnienie zarzucanych im czynów, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiejkolwiek formy ich odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczeń dostosowana została również do możliwości zarobkowych oskarżonych.

W punkcie V wyroku Sąd na podstawie art. 45a § 1 k.k. w art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu, który służył oskarżonym do popełnienia przestępstwa w postaci rybackiego narzędzia połowowego – sznura węgorzowego (1 sztuka), ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/329/18/P pod numerem 1, a przechowywanego w Magazynie (...) Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku pod numerem porządkowym (...).

O kosztach procesu orzeczono w punkcie VI wyroku zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych w ten sposób, że od każdego z oskarżonych zasadzono na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości po 160 zł, na co składały się wymierzone opłaty w kwotach po 100 złotych (zgodnie z art. 7 ww. ustawy o opłatach w sprawach karnych) oraz poniesione przez Skarb Państwa wydatki w wysokości po 60 złotych.